

Resolució 1034/2021, de 25 de novembre**Número d'expedient de la Reclamació:** 790/2021**Administració reclamada:** Agència Catalana de l'Aigua**Informació reclamada:** Contaminació de l'aigua per les indústries químiques de Tarragona.**Sentit de la Resolució:** Estimació parcial

Resum: Segons la disposició addicional 1.2 LTAIPBG, en les matèries que tenen establert un règim especial d'accés a la informació pública, s'ha d'aplicar preferentment aquest règim especial i supletòriament l'LTAIPBG. En aquest cas, el règim especial és la LAIA; el cas és, però, que la LAIA no regula un règim especial de garantia, remetent-se a aquests efectes a la via general de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquest buit de la LAIA en la regulació d'un règim especial de garantia és procedent que sigui omplert amb l'aplicació supletòria de la via de reclamació a la GAIP regulada per l'LTAIPBG, que constitueix un procediment especialitzat de garantia, d'accés voluntari i gratuït, eventualment previ a la jurisdicció contenciosa administrativa, i que proporciona a les persones interessades un plus de garantia del seu dret d'accés respecte de la regulació escadussera i genèrica de la LAIA. La LAIA fa una regulació prou completa de les excepcions o causes de denegació de la informació ambiental que exclou l'aplicació supletòria general de l'LTAIPBG en aquesta qüestió dels límits legals i les causes d'inadmissibilitat. Això no treu, tanmateix, que les previsions de l'LTAIPBG puguin donar suport interpretatiu a les de la LAIA, sempre que sigui en benefici al dret d'accés a la informació ambiental i a la informació pública, i especialment tenint en compte que tant l'ACA, com les empreses afectades per la Reclamació que hi han formulat al·legacions invoquen límits legals i causes d'inadmissibilitat establertes per l'LTAIPBG, sense a penes cap referència a la LAIA. En tot cas, no és procedent ampliar les excepcions al dret d'accés a la informació ambiental previstes a la LAIA amb límits legals o causes d'inadmissibilitat establertes per l'LTAIPBG. En tot cas, si l'ACA considera que la tasca de digitalitzar és un factor d'inassumibilitat de la sol·licitud, fins al punt de poder esdevenir un motiu de denegació de la informació sol·licitada, aquesta circumstància justifica per sí sola el canvi del format sol·licitat per un format més raonable, raonabilitat que en aquest cas passaria per la consulta dels expedients que no estan digitalitzats en el suport paper en què estan arxivats, i al lloc on estan custodiats, ja que d'aquesta manera l'accés a la informació ambiental sol·licitada esdevindria més factible, tant per resultar menys costós econòmicament, com, sobretot, perquè d'aquesta manera no requeriria la tasca inassumible que, segons l'ACA, suposa el procés de digitalització. A la vista de les anteriors consideracions, és procedent concloure que es pot satisfer raonablement la sol·licitud sense necessitat de què l'ACA hagi de dur a terme una tasca complexa i inassumible per elaborar la informació sol·licitada, motiu pel qual difícilment pot concorre la irraonabilitat que, segons l'article 13.1.b LAIA, podria justificar denegar la informació ambiental sol·licitada, ni la causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'accés a la informació pública de l'article 29.1.b LTAIPBG. La LAIA no defineix expressament obligacions legals, ni missions ni poders públics que legitimin la divulgació de dades personals; davant d'aquest buit normatiu, és procedent aplicar supletòriament les previsions de l'LTAIPBG, atès que allò sol·licitat, a més de ser informació ambiental, també és informació pública. És rellevant tenir en compte que la finalitat de l'accés és una recerca periodística, a cura d'un professional de la informació. D'entrada, aquest fet reforça el dret d'accés a la informació de la persona reclamant, perquè suma al dret d'accés a la informació pública de l'LTAIPBG (i al dret d'accés a la

informació ambiental de la LAIA) el dret a elaborar i difondre informació que garanteix l'article 20 de la Constitució. A més, l'article 85 RGPD afebleix la protecció de les dades personals quan hi volen accedir, entre altres, periodistes en el exercici de les seves funcions professionals. Les al·legacions d'IQ invoquen la jurisprudència de l'STS 454/2021, de 25 de març, que posa en relleu el caràcter universal del dret d'accés a la informació pública i, en conseqüència, considera que la legislació de transparència i accés a la informació pública no requereix que els límits a aquest dret hagin de ser objecte d'una interpretació més estricta per raó que la persona sol·licitant sigui periodista i demani la informació en exercici del dret de la informació. Nogensmenys, cal tenir en compte que la jurisprudència és essencialment casuística, i que el seu valor com a precedent més o menys vinculant depèn en gran part de la identitat dels casos. I el cas objecte d'aquesta Reclamació és substancialment diferent del de l'STS referida, que valora l'abast del límit de la seguretat pública aplicat a la protecció d'infraestructures estratègiques, matèria la regulació de la qual no conté previsions favorables a tenir en compte la recerca i el periodisme com a factors que poden reforçar el dret d'accés a dades personals, que és precisament el límit aplicat a aquest cas. En conseqüència, és procedent descartar les al·legacions d'IQ que s'oposen a atribuir un vigor especial al dret d'accés de la persona reclamant a la informació sol·licitada, a causa de la seva condició de periodista. La confidencialitat prevista per l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial és per a les dades contingudes al Registre d'agents de la seguretat industrial, i la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació no demana dades d'aquest Registre, sinó d'expedients de contaminació de les aigües que estiguin en poder de l'ACA, que no és l'Administració responsable en la gestió del Registre citat. Per tant, cal refusar aquesta al·legació, perquè no afecta l'àmbit material de la Reclamació. La consulta sol·licitada s'ha de poder dur a terme de manera esglaonada i durant un període de temps proporcionalment llarg al volum de la informació sol·licitada; a aquests efectes, l'ACA i la persona reclamant han d'acordar el ritme i l'ordre de prioritats de la consulta, tot sotmetent a la GAIP els eventuals desacords, a fi de què la Comissió decideixi allò procedent en fase d'execució de la Resolució. En aquestes circumstàncies, és procedent indicar el termini per iniciar el procés d'accés efectiu a la informació sol·licitada i deixar oberta la seva finalització en el temps.

Paraules clau: Entitats de la Generalitat. Periodistes. Medi ambiente. Aigua. Contaminació. Sancions. Reclamació contra silenci. Règim especial d'accés. Accés a la informació ambiental. Causes d'inadmissibilitat. Tasca complexa per elaborar la informació. Petició irraonable. Límits. Dades personals. Seguretat pública. Interessos econòmics i comercials. Propietat intel·lectual i industrial. Ponderació. Finalitat de l'accés. Recerca periodística. Gratuïtat de l'accés. Taxa de transposició de format. Trasllat a terceres persones afectades. Oposició de terceres persones. Demora en l'accés efectiu a la informació. Inviabilitat de la mediació.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 7 de setembre de 2021 entra a la GAIP la Reclamació 790/2021, presentada per un periodista contra l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).

2. El 4 de juliol de 2021 la persona reclamant demana a l'ACA "consultar els expedients on consta la contaminació de l'aigua (marítima, rius, llacs, subterrània, etc.) per part de les indústries químiques dels polígons petroquímics del Camp de Tarragona des de l'any 1975 i fins a l'actualitat". Demana rebre la informació sol·licitada en format PDF i mitjançant correu electrònic.
3. El 29 de juliol de 2021 l'ACA indica a la persona reclamant que, en atenció al volum d'informació sol·licitada, amplia el termini per resoldre en 15 dies més, fins el 19 d'agost de 2021.
4. La Reclamació presentada el 7 de setembre de 2021 indica que ha passat el termini assenyalat per l'ACA per resoldre la sol·licitud i no ha rebut la informació sol·licitada.
5. El 9 de setembre de 2021 la GAIP comunica la Reclamació a l'ACA i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
6. El 9 de setembre de 2021 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública demanada.
7. Per resolució de 4 d'octubre de 2021 l'ACA resol "No admetre a tràmit la sol·licitud, atès que s'aprecia la concurrència de la causa de no admissió prevista en la lletra b) de l'article 29.1 de la LTAIPBG, desenvolupada posteriorment per l'article 66 del DTDAIP. En concret, la justificació de l'aplicació del supòsit de no admissió esmentat en aquest cas es fonamenta en les següents constatacions: - Una vegada analitzada la sol·licitud, es va determinar que la informació demanada i que es trobava en possessió de l'ACA abastava tots els expedients sancionadors relacionats amb contaminació de l'aigua que estaven vinculats a les empreses que es trobaven –o s'havien trobat en algun moment– ubicades en els polígons petroquímics dels termes municipals de Tarragona i Flix, des de l'any 1975 i fins el mes de juny de l'any 2021. No obstant, tenint en compte els criteris que la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (GAIP) ha anat establint per a casos semblants, l'ACA va considerar que, en tot cas, es podria arribar a facilitar al sol·licitant informació sobre un subconjunt dels expedients que abasta la sol·licitud: només aquells que efectivament haguessin acabat definitivament resolts amb una sanció efectiva. La informació sol·licitada es refereix a un període de temps de 46 anys i 6 mesos, i es

troba distribuïda en una multitud d'expedients. A més, per raó de l'antiguitat a la qual es remunta la petició, molts d'aquests expedients no formen part del sistema informàtic de gestió documental que actualment utilitza l'ACA (Siebel) i es troben arxivats en format paper. Amb la finalitat de conèixer-ne el format en què es troben arxivats (paper o electrònic), localitzar-ne la ubicació física i valorar-ne el cost, en recursos humans i materials, necessari per tal de posar-los a disposició del sol·licitant en el format demanat (Acrobatpdf), l'ACA va elaborar un llistat de tots els expedients sancionadors identificats que compleixen els criteris establerts. El llistat resultant conté un total de 87 expedients sancionadors identificats. Entre els subjectes titulars d'aquests expedients, n'hi ha alguns que s'han extingit amb el pas del temps i actualment ja no existeixen, i també n'hi ha altres que han estat integrats o absorbits en el marc d'altres societats, de manera que s'ha determinat que poden arribar a afectar fins a 17 societats encara en actiu. - Quan un expedient de l'ACA al qual cal donar accés es troba arxivat en format paper, la documentació és enviada a una empresa externa per a la seva digitalització. Prèviament, però, el personal de la Unitat de Gestió Documental de l'ACA l'ha d'haver processat per tal de revisar-ne el contingut, eliminar eventuais documents duplicats que puguin existir-hi i assegurar-se d'ordenar-lo de manera lògica. Aquesta tasca pot suposar, de mitjana, uns 90 minuts per expedient, aproximadament. Tenint en compte que caldria donar accés a 87 expedients sancionadors, i que 65 d'aquests expedients (un 75%) es troben arxivats només en format paper, les tasques prèvies a la digitalització podrien suposar per al personal de l'ACA una càrrega de feina de fins a 97,5h, cosa que implicaria una dedicació de 13 jornades senceres d'una persona a temps complet. Un cop lliurat a l'empresa externa de digitalització l'expedient revisat i ordenat, aquesta també ha de realitzar unes tasques prèvies, per descosir l'expedient i preparar-lo per al procés de digitalització. Cal recordar que es tracta de documentació delicada i difícil de manipular, i que el format dels documents tècnics sovint és superior a la mida DIN A0. El cost del procés de digitalització, pròpiament, per a un expedient de tipus mitjà (que consti d'unes 50 pàgines) és aproximadament d'uns 2,50 €. A més, quan l'expedient original es troba físicament en instal·lacions de tercers (empreses de custòdia), a això cal també afegir-hi el cost de recuperació de cada capsula, que és d'uns 5 €. Tot plegat pot pujar a un total de 7,50€ per expedient, de mitjana. Aquest cost unitari de recuperació i digitalització, aplicat al conjunt dels expedients de l'ACA als qual caldria donar accés i que es troben només en format paper, podria suposar un cost total de 487,5 €. Quant a la duració del procés de recuperació dels expedients des dels llocs de custòdia, convé aclarir que, sempre que és possible, es fan comandes de múltiples expedients (de mitjana, una comanda tipus pot incloure de 10 a 15 expedients), i que poden transcórrer entre 24 i 48h des del moment en què s'envia la comanda des de l'ACA i el moment en què es reben físicament els

expedients recuperats. Pel que fa al temps de procés de les tasques de digitalització d'un expedient de tipus mitjà –a realitzar per l'empresa externa contractada a tal efecte–, aquest és un paràmetre que resulta difícil de determinar amb precisió, perquè depèn dels recursos humans que hi dediqui l'empresa contractada, però s'estima que pot trobar-se al voltant de 120 minuts, típicament. Aquesta duració unitària, aplicada al conjunt dels expedients als quals caldria donar accés, podria suposar un temps total de digitalització d'unes 130h. - Una vegada els expedients es troben en format digital, encara cal sotmetre cadascun d'ells a un procés d'anàlisi per detectar-hi la presència de dades de caràcter personal o d'altra mena que estiguin subjectes a protecció per llei, i llavors aplicar-hi tècniques d'ocultació per tal d'impedir l'accés a aquestes dades per part de terceres persones. Aquestes tasques són realitzades per personal de l'ACA, s'han de dur a terme necessàriament de forma manual, i no resulta possible automatitzar-les. En particular, en el cas d'expedients que recullen procediments sancionadors, és molt habitual que en el marc de la seva tramitació s'hagin produït diversos tipus de recursos administratius, de manera que poden contenir una quantitat important de dades sensibles que cal identificar i que poden haver d'ésser ocultades a terceres persones. No resulta senzill tampoc determinar amb precisió el temps de procés necessari per tal d'analitzar i ocultar les dades protegides dels expedients digitalitzats. En termes generals, per a un expedient sancionador amb una dificultat de tipus mitjà, s'estima que poden ésser necessàries de 3 a 5h. Si s'aplica aquesta duració unitària al conjunt dels expedients als quals caldria donar accés, els processos d'anàlisi i ocultació de dades protegides podrien suposar un temps total de fins a 325h (equivalent a 43,3 jornades senceres d'una persona a temps complet). - Finalment, cal que es tingui també en compte que, en cas que s'hagués resolt admetre a tràmit la sol·licitud, una part essencial del procediment són els necessaris tràmits d'audiència a totes les terceres persones que poden veure afectats els seus drets o interessos, cosa que comportaria l'anàlisi de totes i cadascuna de les al·legacions que s'haguessin pogut formular, per tal de poder establir raonadament la seva estimació o desestimació, cas per cas. Atès que s'ha determinat que aquesta sol·licitud podria afectar fins a 17 societats que es troben encara en actiu, es preveu que el nivell de complexitat i la càrrega de treball inherent al conjunt dels tràmits d'audiència a obrir, analitzar i resoldre podria arribar a ésser també significativament elevat. Amb aquestes constatacions es considera prou acreditat que el volum i la complexitat de les tasques necessàries per tal de poder subministrar la informació demanada requeriria una càrrega de treball i una dedicació de recursos humans i materials objectivament inassumible o desproporcionada, de manera que en aquest cas es donen les circumstàncies recollides les lletres a) i b) de l'article 66.1 del DTDIAP, i resulta aplicable el supòsit de no admissió previst en l'article 29.1-b) de la LTAIPBG".

8. El 4 d'octubre de 2021 la GAIP rep l'informe de l'ACA, que substancialment reitera les consideracions de la resolució indicada a l'antecedent anterior.
9. El 4 d'octubre de 2021 la GAIP rep les al·legacions de la persona reclamant a la inadmissió de la seva sol·licitud: "L'ACA denega la meva petició de Transparència perquè requereix, segons diu, una elaboració de la documentació molt gran. Jo demano l'accés als expedients sobre la contaminació d'aigües de la indústria química, no vull una informació concreta de cada expedient que s'hagi de buscar expressament, sinó que vull tot l'expedient. Per aquesta banda, per tant, no hi ha reelaboració de la informació demanada, sinó que es demana la documentació en brut. L'ACA diu que molts expedients es troben en format paper (vaig demanar des de l'any 1975) i que això suposaria haver de trobar-los, pagar a les empreses on es troben arxivats aquests documents i digitalitzar-los, amb la despesa que això suposa. D'entrada, el fet que els documents estiguin guardats en empreses externes a l'administració ("empreses de custòdia") i que la consulta dels quals suposi un cost per a l'ACA (5 euros per cada capsa) no hauria de ser excusa perquè un ciutadà no pugui accedir a la informació pública perquè és l'ACA i no el ciutadà qui decideix aquest sistema d'arxiu. Pel que fa a la digitalització, la petició d'informació pública permet triar el format en el qual es vol rebre o consultar la documentació i, per tant, crec que tinc dret a rebre-la en PDF. A més, aquesta tasca que ara l'ACA considera enorme resultarà molt valuosa a partir d'ara perquè permetrà l'Agència Catalana de l'Aigua tenir digitalitzats tota una sèrie d'expedients que, fins ara, com es veu, no tenien. Per tant, la consulta d'aquests expedients en un futur serà més fàcil (no només pels ciutadans, sinó també pels mateixos professionals de l'ACA) i suposarà un estalvi de diners perquè ja no caldrà pagar 5 euros per cada caixa que es demani d'aquells expedients a les esmentades "empreses de custòdia". L'ACA parla d'un procés d'anonimització dels expedients. Entenc que allò que s'hauria d'anonimitzar serien dades personals de persones físiques (número de DNI, telèfon personal, etc). No s'entendria esborrar noms d'empreses o responsables de les mateixes que haguessin contaminat aigües, i més si es té en compte que molts dels expedients han de ser antics. Entenc que he demanat un volum molt gran de documentació però crec que és una informació pública transcendental, i més per a un periodista que viu en la zona on s'haurien produït els vessaments i en l'àmbit de la seva investigació. L'ACA fa una sèrie de càlculs sobre les hores que caldrien per tenir tota la documentació a punt. Agraïxo els seus raonaments i els comprenc. No demano que la informació sigui lliurada en un mes o dos, sinó que puguem trobar un període que sigui assumible per a les dues parts".
10. El 7 d'octubre de 2021 la GAIP trasllada a l'ACA les al·legacions de la persona reclamant i li demana la relació i les dades de contacte de les empreses afectades per la Reclamació.

11. El 14 d'octubre de 2021 la GAIP rep la llista de les empreses afectades per la Reclamació, amb les seves dades de contacte.
12. El 14 d'octubre de 2021 la GAIP trasllada la Reclamació a les empreses afectades per ella i les dóna 10 dies per formular al·legacions, d'acord amb allò previst per l'article 31 LTAIPBG.
13. El 18 d'octubre de 2021 la GAIP demana a l'Autoritat catalana de protecció de dades personals (APDCAT) l'informe requerit per l'article 42.8 LTAIPBG, atesa la concurrència de dades personals invocada per l'ACA per justificar la tasca complexa d'elaboració de la informació sol·licitada.
14. El 18 d'octubre de 2021 la GAIP comunica a les parts l'ampliació i eventual suspensió del termini per resoldre a causa de la petició d'informe de l'APDCAT i del trasllat a les empreses afectades.
15. El 25 d'octubre de 2021 la GAIP rep l'al·legació següent de l'empresa EU: "En relació a la notificació rebuda el passat 18 d'octubre en quan a la reclamació de la referència, no tenim cap constància, excepte error, de cap expedient sancionador ferm per part de l'Agència Catalana de l'Aigua, pel que els agrairíem si ens poguessin identificar de quin expedient o expedients es tracta per poder valorar-ho més exactament. En tot cas, i amb caràcter general, ens oposem a que es faciliti al peticionari qualsevol informació relativa a la nostre societat, doncs som una empresa en actiu i aquesta informació podria fer-se servir per danyar la imatge corporativa d'aquesta empresa". La GAIP trasllada aquesta comunicació a l'ACA, a fi de què informi a l'empresa dels expedients que podrien afectar-la.
16. El 28 d'octubre de 2021 la GAIP rep les al·legacions següents de l'empresa CO: "Que en relació a aquesta notificació, i tenint en compte el termini de 10 dies que en el mateix s'atorga per fer les al·legacions que corresponguin, mitjançant el present document posem de manifest que considerem procedent que es confirmi la resolució de no admissió a tràmit de la petició pels mateixos fonaments continguts en la resolució de la l'Agència Catalana de l'Aigua per la qual no s'admet la sol·licitud d'accés a la informació pública amb codi de tràmit 7J4V28P0Q (TES_2021_EXP_SIP001SOL2_00001850). Així mateix, us confirmem que no tenim intenció de participar en la sessió de mediació proposada per la persona reclamant".
17. El 2 de novembre de 2021 la GAIP rep les al·legacions d'ER. Considera que està plenament justificada la causa d'inadmissibilitat invocada per l'ACA i demana que sigui confirmada. De no ser així, i si la GAIP estima la Reclamació, considera que l'accés sol·licitat únicament s'ha de facilitar als expedients sancionadors fers, excloent els que

es troben en tramitació i els arxivats per absència de responsabilitat i sense imposició de sanció, tal com estableixen precedents de la GAIP, s'han d'anonimitzar de dades de persones físiques i s'han d'establir les cauteles necessàries en relació amb la informació en la que hi puguin concórrer límits de l'article 21 LTAIPBG, com ara la seguretat pública o els drets de propietat intel·lectual i industrial. Declina participar a la mediació i demana que la Reclamació finalitzi per resolució de la GAIP.

18. El 3 de novembre de 2021 la GAIP rep les al·legacions de CE, que posen de manifest *“su oposición expresa a dicha solicitud de 4 de julio de 2021 (presentada ante la ACA) y posterior reclamación de 7 de septiembre de 2021 (presentada ante la Comisión GAIP), que le afectan, pues el derecho de acceso que se pretende ejercer, vulnera su derecho a la protección de datos de carácter personal, y en particular a la seguridad y confidencialidad de los datos que figuren en los ficheros, sistemas y aplicaciones de las Administraciones Públicas, establecido en el artículo 13 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, de Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas, en relación con lo establecido en el artículo 3.a) del mismo cuerpo legal y vulnera asimismo los límites que se establecen a ese derecho en los artículos 21 y siguientes de la Ley 19/2014, de 29 de diciembre, de transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno, de la Comunidad Autónoma de Cataluña y en los artículos 14 y siguientes de la Ley 19/2013, de 9 de diciembre, de transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno, toda vez que la divulgación y conocimiento de la información que se solicita, perjudicaría: a) A la protección de datos de particulares (trabajadores, clientes, etc.) que aparezcan identificados esos expedientes. (LOPD y RGPD) (Art. 21.f) de la Ley 19/2014, de 29 de diciembre) (...) b) A los intereses económicos y comerciales de mi representada (art. 14.1.h) Ley 19/2013) Teniendo en cuenta que la información cuyo acceso se solicita, contiene datos cuya divulgación puede afectar a los intereses económicos y comerciales de mi representada, frente a sus competidores y proveedores, y otros agentes que operan en el mercado, que obtendrían una ventaja injusta y totalmente proscrita por las normas reguladoras de la competencia, nos oponemos a su acceso. c) El secreto profesional y los derechos de propiedad intelectual e industrial de mi representada (art. 14.1.j) Ley 19/2013 y art. 21.g) de la Ley 19/2014, de 29 de diciembre) Teniendo en cuenta que la información cuyo acceso se solicita, contiene eventualmente datos técnicos sobre las instalaciones industriales y procesos propios de mi representada, cuya divulgación supone la vulneración del secreto profesional y de los derechos de propiedad intelectual e industrial de la misma, nos oponemos a su acceso. A mayor abundamiento, debemos poner de manifiesto que la solicitud de acceso a información presentada en fecha 4 de julio de 2021 y tramitada con nº de expediente ref. TES_2021_EXP_SIP001SOL2_00001850), que trae*

causa de la reclamación nº 790/2021, no versa sobre información pública cuyo conocimiento sea relevante para garantizar la transparencia de la actividad y funcionamiento de la Agencia Catalana de Consumo, apartándose por tanto de la información susceptible del ejercicio del derecho de acceso establecida por la normativa estatal y autonómica vigente en materia de transparencia y buen gobierno (Ley 19/2014, de 29 de diciembre, de transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno, de la Comunidad Autónoma de Cataluña y en los artículos 14 y siguientes de la Ley 19/2013, de 9 de diciembre, de transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno), motivo por el cual debe desestimarse la reclamación indicada. (...) Asimismo, por medio del presente escrito CE, con N.I.F. nºxxxx, manifiesta su voluntad de no acogerse a la mediación propuesta por el reclamante”.

19. El 5 de novembre de 2021 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, que conclou: “Des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades personals, es pot facilitar al reclamant la informació de la qual disposi l'ACA relativa a les autoritzacions d'abocaments amb un efecte significatiu sobre el medi ambient, així com informació sobre les dades derivades del seguiment de les activitats que poden afectar al medi ambient, etc. S'ha d'excloure l'accés del reclamant als expedients sancionadors que disposi l'ACA sobre la contaminació de les aigües en els quals el responsable de la contaminació sigui una persona física, tot i que si que es pot donar accés a la infracció comesa, la sanció imposada i el subjecte infractor, quan s'hagi imposat una sanció de publicació per infracció molt greu. La normativa de protecció de dades no impedeix l'accés a la informació sobre sancions a persones jurídiques o informació agregada sobre les imposades a persones físiques que no permeti identificar-les. Pel fa a les dades de terceres persones que puguin constar als expedients als quals es pugui accedir, cal anonimitzar les dades personals de terceres persones (representants legals, denunciants o testimonis) que hi puguin aparèixer, llevat de les persones que hi han intervingut per raó del seu càrrec”.
20. El 17 de novembre de 2021 la GAIP rep les al·legacions de l'empresa IQ, que manifesta la seva oposició al lliurament de la informació sol·licitada. Al·lega que la sol·licitud és imprecisa i genèrica, perquè demana consultar els expedients on consta la contaminació de l'aigua, i “la realitat és que no hi ha cap “expedient administratiu” sobre contaminació de l'aigua, és a dir, hi ha diverses actuacions administratives, les quals s'enquadraran en diversos expedients concrets de diversa naturalesa i competència (expedients sancionadors en matèria ambiental, inspeccions industrials periòdiques, mesuraments químics etc.) (...) Donada la generalitat de la informació sol·licitada, aquesta representació únicament pot esgrimir de manera igualment genèrica la concurrència dels límits a l'accés a la informació pública prevists en la normativa. Això sense perjudici, és clar, que a continuació es pretengui

justificar aquesta concurrència de la manera més exhaustiva possible, malgrat les mancances de la sol·licitud. S'impedeix, doncs, la possibilitat de detallar —amb la profunditat necessària— l'afectació concreta que aquest accés pogués suposar per a xxxx (...) De conformitat amb l'article 28 de la Llei 19/2014, quan es presenten sol·licituds imprecises el que s'ha de fer és demanar a l'interessat que concreti aquesta informació (...) Per tant, s'imposa la necessitat de precisar la informació de cara a la concurrència d'alguns límits d'accés a la informació. Per tant, entenem que és necessària una concreció de la sol·licitud d'accés. És necessari, doncs, retrotreure les actuacions, de conformitat amb la doctrina d'aquest organisme". Comparteix i argumenta en la línia de les consideracions de l'ACA que consideren la sol·licitud inadmissible pel fet de requerir una tasca complexa i inassumible d'elaboració de la informació sol·licitada. Argumenta la concurrència dels límits següents al dret d'accés a la informació pública: a la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries [art. 21.b) Llei 19/2014]; a la protecció d'altres drets privats legítims [art. 21.f) Llei 19/2014]. Possibles afectacions reputacionals per a la societat; aplicació de la Llei 9/2014, del 31 de juliol, de la seguretat industrial dels establiments, les instal·lacions i els productes. Informació sol·licitada que revesteix caràcter de confidencial segons una norma de rang legal (art. 21.2 Llei 19/2014. Qüestiona que la condició de periodista de la persona reclamant enforteixi el seu dret d'accés a la informació pública i aporta, en aquest sentit, jurisprudència del Tribunal Suprem (Sentència 454/2021, segons la qual "*en la LTAIBG el derecho de acceso a la información pública se configura como un derecho reconocido a "todas las personas", sin que sus preceptos autoricen una diferente interpretación de los límites del derecho de acceso por razón de la profesión de la persona que solicite el acceso*").

Fonaments jurídics

1. Admissibilitat de la Reclamació

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat

reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Nogensmenys, el fonament jurídic següent posa de manifest que aquesta Reclamació es planteja en un procediment d'accés a la informació ambiental, que en la seva fase de sol·licitud és regulat per la Llei 27/2006, d'accés a la informació ambiental (LAIA). Segons la disposició addicional 1.2 LTAIPBG, en les matèries que tenen establert un règim especial d'accés a la informació pública, s'ha d'aplicar preferentment aquest règim especial i supletòriament la GAIP. En aquest cas, el règim especial és la LAIA; el cas és, però, que la LAIA no regula un règim especial de garantia, remetent-se a aquests efectes a la via general de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquest buit de la LAIA en la regulació d'un règim especial de garantia és procedent que sigui omplert amb l'aplicació supletòria de la via de reclamació a la GAIP regulada per l'LTAIPBG, que constitueix un procediment especialitzat de garantia, d'accés voluntari i gratuït, eventualment previ a la jurisdicció contenciosa administrativa, i que proporciona a les persones interessades un plus de garantia del seu dret d'accés respecte de la regulació escadussera i genèrica de la LAIA.

En atenció a les anteriors consideracions, cal concloure que és procedent reclamar a la GAIP en relació amb sol·licituds d'accés a informació ambiental i, en conseqüència, aquesta Reclamació és admissible.

2. Valoració de la informació reclamada i de la legislació aplicable

L'objecte de la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació és consultar, en format PDF i tramesos per correu electrònic, els expedients on consta la contaminació de l'aigua (marítima, rius, llacs, subterrània, etc.) per part de les indústries químiques dels polígons petroquímics del Camp de Tarragona des de l'any 1975 i fins a l'actualitat.

Les al·legacions d'IQ argumenten, en termes prou convincents, que la sol·licitud és excessivament genèrica, ja que informació sobre la contaminació de l'aigua es pot trobar a tota mena d'expedients; en conseqüència, l'empresa al·legant considera que caldria retrotreure el procediment i aplicar el procediment de concreció regulat per l'article 28 LTAIPBG (en realitat, al tractar-se d'informació ambiental, la concreció més aviat s'hauria de plantejar i dur a terme

d'acord amb els articles 10.2.a i 13.1.c LAIA). Tot i que aquesta petició està raonablement justificada, el cas és que la resolució de 4 d'octubre de 2021 de l'ACA interpreta que aquests expedients són els sancionadors, qüestió que no és discutida per la persona reclamant. Per tant, amb la tramitació de la sol·licitud s'ha produït una concreció material de l'objecte de la sol·licitud (i, de retruc, de la Reclamació) als expedients sancionadors que, si bé poden ser molts en un lapse de temps tan llarg, són concrets i les empreses afectades poden saber perfectament els perjudicis que aquesta mena d'expedients que les concerneixen poden causar-les. Per tant, és procedent descartar aquesta al·legació d'IQ i entendre que la Reclamació té per objecte els expedients sancionadors per contaminació de l'aigua.

Atès que l'objecte que es demana poder consultar són expedients d'un organisme públic subjecte a l'LTAIPBG, com és l'ACA, cal entendre que es tracta d'informació pública, ja que l'article 2.b LTAIPBG la defineix com la que ha estat elaborada per l'Administració i la que es troba en el seu poder, i està clar que els expedients sol·licitats es deuen trobar en poder de l'ACA.

Per una altra banda, l'objecte de la sol·licitud és la contaminació de l'aigua, motiu pel qual ha de ser preferent l'aplicació de la LAIA. Efectivament, la disposició addicional 1.2 LTAIPBG estableix que "l'accés a la informació pública en les matèries que tenen establert un règim d'accés especial és regulat per llur normativa específica i, amb caràcter supletori, per aquesta llei", i la matèria "medi ambient" té establert precisament el règim d'accés especial regulat per la LAIA.

L'article 2.3 LAIA defineix la informació ambiental com "tota informació en forma escrita, visual, sonora, electrònica o en qualsevol altra forma que veure's sobre les qüestions següents: a) L'estat dels elements del medi ambient, com l'aire i l'atmosfera, l'aigua, el sol, la terra, els paisatges i els espais naturals, inclosos els aiguamolls i les zones marines i costaneres, la diversitat biològica i els seus components, inclosos els organismes modificats genèticament; i la interacció entre aquests elements. b) Els factors, com substàncies, energia, soroll, radiacions o residus, inclosos els residus radioactius, emissions, abocaments i altres alliberaments al medi ambient, que afectin o puguin afectar els elements del medi ambient esmentats a la lletra a) ...". Més que sigui per la referència explícita als abocaments que afectin o poden afectar el medi ambient, està clar que a la vista de l'objecte de la sol·licitud la legislació que la regula preferentment és la LAIA.

L'article 3.1.a LAIA declara el dret de qualsevol persona "a accedir a la informació ambiental que obri en poder de les autoritats públiques o al d'altres subjectes en nom seu, sense que per això estiguin obligats a declarar un interès determinat, sigui quina sigui la seva nacionalitat, domicili o seu". Per "informació que obra en poder de les autoritats públiques" s'ha d'entendre

la “informació ambiental que aquestes autoritats posseeixin i hagi estat rebuda o elaborada per elles” (article 2.5 LAIA). Les excepcions a l’obligació de facilitar informació ambiental (o límits a aquest dret) són les establertes per l’article 13 LAIA.

Com ja s’ha dit, la disposició addicional 1.2 LTAIPBG estableix que en les matèries que disposin d’un règim d’accés a la informació especial, l’LTAIPBG s’aplica amb caràcter supletori. A aquests efectes, es podria entendre que, al ser allò sol·licitat informació pública, els articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG declaren el dret de qualsevol persona a accedir-hi, llevat que concorrin causes legals que puguin determinar-ne la denegació. I aquestes causes, per a l’LTAIPBG, serien els límits al dret d’accés a la informació pública dels articles 21, 23 i 24 LTAIPBG i les causes d’inadmissibilitat de l’article 29 de la mateixa Llei.

Tanmateix, la LAIA fa una regulació prou completa de les excepcions o causes de denegació de la informació ambiental que exclou l’aplicació supletòria general de l’LTAIPBG en aquesta qüestió dels límits legals i les causes d’inadmissibilitat. Això no treu, tanmateix, que les previsions de l’LTAIPBG puguin donar suport interpretatiu a les de la LAIA, sempre que sigui en benefici al dret d’accés a la informació ambiental i a la informació pública, i especialment tenint en compte que tant l’ACA, com les empreses afectades per la Reclamació que hi han formulat al·legacions invoquen límits legals i causes d’inadmissibilitat establertes per l’LTAIPBG, sense a penes cap referència a la LAIA. En tot cas, no és procedent ampliar les excepcions al dret d’accés a la informació ambiental previstes a la LAIA amb límits legals o causes d’inadmissibilitat establertes per l’LTAIPBG, i menys encara si hom té en compte les previsions de l’article 13.5 LAIA: “Els motius de denegació esmentats en aquest article s’han d’interpretar de manera restrictiva. Per això, es ponderarà en cada cas concret l’interès públic atès amb la divulgació d’una informació amb l’interès atès amb la denegació”.

L’ACA denega l’accés sol·licitat perquè considera que hi concorre la causa d’inadmissibilitat de la necessitat d’una tasca complexa d’elaboració, consideració que és compartida per bona part de les al·legacions formulades, que també invoquen la concurrència dels límits al dret d’accés a la informació pública de la protecció de dades personals, de la seguretat pública, de la investigació i sanció d’infraccions, dels interessos econòmics i comercials, dels drets de la propietat intel·lectual i industrial i la confidencialitat establerta per la legislació de seguretat industrial. Es valora tot seguit la causa d’inadmissibilitat i els límits al dret d’accés a la informació pública invocats.

3. Valoració de la inadmissibilitat per la necessitat d'una tasca complexa o inassumible d'elaboració

L'ACA resol la inadmissibilitat de la sol·licitud d'informació pública de la que deriva la Reclamació perquè considera que hi concorre la causa d'inadmissibilitat prevista per l'article 29.1.b LTAIPBG, segons el qual "són inadmeses a tràmit les sol·licituds d'accés a la informació pública (...) si per a obtenir la informació que demanen cal una tasca complexa d'elaboració o reelaboració. En aquest cas, es pot donar la informació de manera desglossada, amb l'audiència prèvia del sol·licitant". L'article 66 del Decret 8/2021, de transparència i el dret d'accés a la informació pública, desenvolupa aquest precepte en els termes següents: "1. Als efectes del que preveu la lletra b) de l'article 29.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, han de ser inadmeses a tràmit les sol·licituds d'accés a la informació pública en les quals concorre, entre d'altres, alguna de les circumstàncies següents: a) Quan l'obtenció, l'extracció o la disposició de la informació sol·licitada impliqui una càrrega de treball inassumible o desproporcionada pel fet que la informació procedeix de diferents expedients, fonts d'informació, bases de dades o arxius, o es conté en un gran volum d'informació i no pugui ser realitzada amb l'ajuda dels mitjans informàtics disponibles. b) Quan l'elaboració de la informació requereixi una tasca d'anàlisi o d'interpretació que tingui una complexitat objectivable i desproporcionada i no pugui ser realitzada amb l'ajuda dels mitjans informàtics disponibles. 2. Les administracions públiques han de motivar l'apreciació de qualsevol d'aquestes circumstàncies mitjançant, entre d'altres, una declaració dels recursos humans i materials necessaris per a l'obtenció i elaboració de la informació, i una ponderació d'aquests recursos amb els disponibles a l'òrgan competent per resoldre. 3. La inadmissió de les sol·licituds per aquesta causa no es pot justificar exclusivament en el volum de la informació si la tasca d'elaboració o de recopilació no revesteix complexitat". La resolució d'inadmissió dictada per l'ACA fonamenta la concurrència d'aquesta tasca d'inadmissibilitat en les consideracions que recull el paràgraf següent.

Tot i que l'ACA només té en compte els expedients que efectivament haguessin acabat resolts amb una sanció efectiva (perquè aquest seria un criteri aplicat anteriorment per la GAIP), com que s'estenen a un període molt llarg (46 anys i mig), el nombre d'expedients afectats és molt elevat: 87. Molts d'ells no estan informatitzats i es troben en format paper (65 en format paper). Amb el pas del temps, algunes de les empreses afectades s'han extingit, i altres s'han integrat en altres empreses. Segons l'ACA, prèviament a l'accés, caldria revisar el contingut, per eliminar duplicitats i aplicar un ordre lògic, tasca que aproximadament podria suposar uns 90 minuts per expedient, i sumar unes 13 jornades de feina. La tasca de digitalització, que hauria de fer una empresa externa a l'ACA, afegida a les de preparació, podria assolir un cost proper als 500 € i una durada d'un 130 hores. Un cop feta la digitalització, caldria analitzar els

expedients a fi de detectar eventuais dades personals de persones físiques o altres informacions afectades per altres límits al dret d'accés de la informació pública, i ocultar aquesta informació; aquestes tasques són realitzades per personal de l'ACA, s'han de dur a terme necessàriament de forma manual, i no resulta possible automatitzar-les; en el cas d'expedients que recullen procediments sancionadors, és molt habitual que en el marc de la seva tramitació s'hagin produït diversos tipus de recursos administratius, de manera que poden contenir una quantitat important de dades sensibles que cal identificar i que poden haver d'ésser ocultades a terceres persones; s'estima que aquesta tasca pot requerir més de 300 hores de feina. L'admissió a tràmit també comportaria tenir que donar audiència a les empreses afectades, que són 17 les que encara es troben en actiu, a les quals caldria notificar la sol·licitud, donar-les 10 dies per a al·legacions i valorar i resoldre aquestes. L'ACA conclou: "Amb aquestes constatacions es considera prou acreditat que el volum i la complexitat de les tasques necessàries per tal de poder subministrar la informació demanada requeriria una càrrega de treball i una dedicació de recursos humans i materials objectivament inassumible o desproporcionada, de manera que en aquest cas es donen les circumstàncies recollides les lletres a) i b) de l'article 66.1 del DTDAIP, i resulta aplicable el supòsit de no admissió previst en l'article 29.1.b de la LTAIPBG".

El cas és, però, que la LAIA no contempla una causa d'inadmissió de les sol·licituds, o de denegació de la informació sol·licitada, similar a la de l'article 29.1.b LTAIPBG. La reacció prevista per l'article 10.2.c LAIA davant de sol·licituds voluminoses i complexes és ampliar el termini legal màxim per atendre-les: "L'autoritat pública competent per resoldre facilitarà la informació ambiental sol·licitada o comunicarà al sol·licitant els motius de la negativa a facilitar-la, tenint en compte el calendari especificat pel sol·licitant, com més aviat millor i, com a molt tard, en els terminis que s'indiquen a continuació: 1r En el termini màxim d'un mes des de la recepció de la sol·licitud al registre de l'autoritat pública competent per resoldre-la, amb caràcter general. 2n En el termini de dos mesos des de la recepció de la sol·licitud al registre de l'autoritat pública competent per resoldre-la, si el volum i la complexitat de la informació són tals que resulta impossible complir el termini abans indicat. En aquest supòsit s'ha d'informar el sol·licitant, en el termini màxim d'un mes, de tota ampliació d'aquell, així com de les raons que ho justifiquen". En aquest cas, en el que l'ACA al·lega que la tasca requerida per atendre la sol·licitud és inassumible o desproporcionada, es podria plantejar la concurrència de l'excepció al dret d'accés a la informació ambiental de l'article 13.1.b LAIA: "Les autoritats públiques poden denegar les sol·licituds d'informació ambiental quan concorri qualsevol de les circumstàncies que s'indiquen a continuació: (...) b) Que la sol·licitud sigui manifestament irraonable". Tot i que és qüestionable l'assimilació entre els conceptes de complexitat, de desproporcionalitat i d'inassumibilitat, d'una banda, i el d'irraonabilitat, de l'altra, es valora tot

seguit fins a quin punt en el cas es donen les circumstàncies que puguin acreditar la necessitat d'una tasca complexa, desproporcionada i inassumible invocada per l'ACA, que pugui dur a qualificar la sol·licitud d'irraonable.

Tot i que l'ACA, com es pot comprovar als antecedents i als paràgrafs anteriors d'aquest fonament jurídic, ha fonamentat de forma consistent la concurrència de la causa d'inadmissibilitat de la necessitat d'una tasca complexa (i fins i tot inassumible i desproporcionada) per facilitar la informació sol·licitada, això seria així sempre que es compleixin efectivament els supòsits fàctics i els imperatius normatius considerats, la qual cosa, com es valora tot seguit, és més que discutible.

Per començar, la resolució de l'ACA fixa en 87 el nombre d'expedients afectats perquè n'ha fet un còmput restrictiu, ja que només té en compte els que culminen amb la imposició d'una sanció, deixant de banda els que encara estan en curs i els que finalitzen sense responsabilitat sancionadora, i afirma aplicar aquest criteri perquè seria el seguit anteriorment per la GAIP per a casos semblants. Atès que no es concreta quins serien aquests "casos semblants" en els que la GAIP pren només en consideració els expedients que finalitzen amb la imposició de sancions efectives, el més significatiu que s'ha localitzat (la Resolució 164/2020, sobre la Reclamació 804/2019) no es pot qualificar precisament de cas semblant, perquè presenta una diferència fonamental: en aquest precedent, l'objecte de la sol·licitud és conèixer sancions, i les sancions només existeixen quan hi ha una resolució que les imposa; en canvi, el procediment actual demana els "expedients on consta la contaminació", és a dir, demana expedients amb independència de si conclouen o no assenyalant responsabilitat sancionadora, només els que deixen constància de contaminació de les aigües provocada per les indústries afectades, i aquesta constatació no necessàriament ha de tenir sempre efectes sancionadors, podent incloure també expedients sancionadors que finalitzen sense assenyalar responsabilitat sancionadora o que encara estan en curs. Per tant, és més que previsible que el nombre d'expedients afectats sigui sensiblement superior als 87 previstos per l'ACA.

En segon lloc, l'ACA fonamenta en bona part el caràcter inassumible de la tasca requerida per atendre la sol·licitud en la necessitat de digitalitzar la majoria dels expedients sol·licitats i les corresponents tasques preparatòries i els costos econòmics que això comportaria per a l'entitat. En relació amb els costos econòmics (que és una derivada secundària del cas), cal tenir en compte que la LAIA no garanteix la gratuïtat de l'accés a la informació ambiental; de fet, segons l'article 15.2 LAIA només resta garantida la gratuïtat per accedir a determinades llistes o registres, que de cap manera inclouen la informació sol·licitada en aquest procediment, i les seves tres primeres disposicions addicionals regulen taxes i preus privats per aplicar a l'accés a la informació ambiental. I si bé els articles 3.1.g i 15.1 LAIA preveuen la necessitat de

publicació de les taxes i preus que graven l'accés a la informació ambiental, aquesta publicitat no és contemplada com a requisit per poder aplicar-les. Per la seva banda, i, més que sigui a títol de suport interpretatiu d'aquestes previsions de la LAIA, l'article 37.2 LTAIPBG disposa que "la transposició a formats diferents de l'original poden restar subjectes a una contraprestació econòmica, la qual no pot excedir el cost de l'operació"; tenint en compte que la digitalització hauria de ser externa, no cal que l'ACA hagi de disposar d'una taxa per poder acreditar els costos d'una eventual digitalització pels seus propis mitjans, essent suficient a aquests efectes la factura de l'empresa digitalitzadora. Per tant, en la qüestió dels costos, no sembla que ni la LAIA, ni l'LTAIPBG, impedeixin l'ACA de condicionar la digitalització a què la persona reclamant hagi assumit els seus costos davant l'empresa que hauria de dur-la a terme. Per tant, els costos del procés de digitalització no tenen perquè ser assumits per l'ACA i, per tant, no són en absolut indicaris de cap mena d'inassumibilitat del procés de preparació de la informació sol·licitada.

Però no està clar que la digitalització sigui necessària. És cert que l'article 3.1.e LAIA declara el dret a rebre la informació ambiental sol·licitada en la forma o format elegits per la persona sol·licitant; però l'article 11.1 de la mateixa Llei preveu dos supòsits en els que s'autoritza a l'Administració d'incomplir aquest criteri general, i el segon (apartat b) és que "l'autoritat pública consideri raonable posar a disposició del sol·licitant la informació en una altra forma o format i ho justifiqui adequadament". Per la seva banda, l'article 36.1 LTAIPBG declara el dret de la persona reclamant a rebre la informació sol·licitada en el format que la demana, però l'apartat 2 del mateix article preveu també diverses excepcions a aquesta regla general. La sol·licitud demana la informació en format PDF; però també demana un accés a nivell de consulta, modalitat d'accés que no requereix obtenir una còpia, i la persona reclamant a les seves al·legacions es refereix a què la informació que sol·licita no requereix elaboració, perquè la vol en brut, consideracions que venen a indicar que allò important per a la persona reclamant és la consulta dels expedients, essent més secundari el format en el que es pot dur a terme la consulta en qüestió. En tot cas, si el format de la consulta ha de dependre de la voluntat de la persona reclamant, a la vista de les circumstàncies del cas l'ACA hauria d'indicar-li que la modalitat PDF té un cost a l'entorn dels 500 € (segons comptes de l'ACA que segurament caldria incrementar, incloent els expedients que no han acabat assenyalant responsabilitat sancionadora), que hauria de pagar la persona reclamant, i que li ofereix la possibilitat de consultar els expedients que no estan digitalitzats en paper, al lloc on es troben arxivats, sense cost. I que la persona reclamant triï.

En tot cas, si l'ACA considera que la tasca de digitalitzar és un factor d'inassumibilitat de la sol·licitud, fins al punt de poder esdevenir un motiu de denegació de la informació sol·licitada, aquesta circumstància justifica per sí sola el canvi del format sol·licitat per un format més

raonable, raonabilitat que en aquest cas passaria per la consulta dels expedients que no estan digitalitzats en el suport paper en què estan arxivats, i al lloc on estan custodiats, ja que d'aquesta manera l'accés a la informació ambiental sol·licitada esdevindria més factible, tant per resultar menys costós econòmicament, com, sobretot, perquè d'aquesta manera no requeriria la tasca inassumible que, segons l'ACA, suposa el procés de digitalització.

Es podria objectar, finalment, que si no es fan còpies digitals dels expedients que estan en paper pot resultar molt difícil, segurament impossible, ocultar la informació afectada pels límits legals al dret d'accés a la informació pública. Efectivament, les còpies (digitals o en paper) permeten tatxar parts dels documents, sense danyar els originals, sobre els quals difícilment es pot fer la tasca d'anonimització requerida per tal que l'accés sol·licitat no afecti els límits legals concurrents, tasca que, a més, és el segon gran argument de l'ACA per acreditar la concurrència en aquest cas de la causa d'inadmissibilitat de les reclamacions de l'article 29.1.b LTAIPBG, o del caràcter inassumible de la tasca necessària per facilitar la informació sol·licitada. El cert és, com es comprovarà als fonaments jurídics següents, que la concurrència dels límits legals invocats no impedeixen que la persona reclamant pugui consultar la informació sol·licitada; precisament no li impedeixen consultar (és a dir, a nivell de tenir únicament vista a l'expedient), ja que la consulta és una forma d'accés menys intensa que l'obtenció de còpia, i sembla més compatible, com es veurà tot seguit, amb els drets de les persones potencialment afectades per l'accés sol·licitat.

A la vista de les anteriors consideracions, és procedent concloure que es pot satisfer raonablement la sol·licitud sense necessitat de què l'ACA hagi de dur a terme una tasca complexa i inassumible per elaborar la informació sol·licitada, motiu pel qual difícilment pot concorre la irraonabilitat que, segons l'article 13.1.b LAIA, podria justificar denegar la informació ambiental sol·licitada, ni la causa d'inadmissibilitat de les sol·licituds d'accés a la informació pública de l'article 29.1.b LTAIPBG.

4. Protecció de dades personals

Tant la resolució de l'ACA d'inadmissió de la sol·licitud, com les al·legacions de les empreses afectades, invoquen la presència de dades personals a la informació sol·licitada com una de les causes que justificarien la seva denegació. Es tracta, però, en tots els casos d'invocacions genèriques, que no concreten el tipus o els tipus de dades personals que poden concórrer a la informació sol·licitada, ni les raons per les quals la seva protecció hauria de prevaldre damunt del dret d'accés a la informació ambiental de la persona reclamant. Segons l'article 13.2.f LAIA, "les sol·licituds d'informació ambiental es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament qualsevol dels extrems que s'enumeren a continuació: (...)

f) Al caràcter confidencial de les dades personals, tal com es regulen a la Llei Orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, sempre que la persona interessada a qui concerneixin no hagi consentit en la seva tractament o revelació". Aquesta referència a la Llei orgànica 15/1999 s'ha d'entendre substituïda pel Reglament general UE 2016/679 de protecció de dades personals (RGPD) i per la Llei orgànica 3/2018, de protecció de dades personals i de garantia dels drets digitals (LOPDGDD). I la referència al caràcter confidencial de les dades personals feta per l'article 13.2.f LAIA s'ha d'omplir amb la previsió de l'article 5.1.f RGPD, segons el qual "los datos personales serán: (...) f) tratados de tal manera que se garantice una seguridad adecuada de los datos personales, incluida la protección contra el tratamiento no autorizado o ilícito y contra su pérdida, destrucción o daño accidental, mediante la aplicación de medidas técnicas u organizativas apropiadas («integridad y confidencialidad»). Per tant la confidencialitat vindria a equivaldre a respectar el tractament autoritzat o lícit, o bé consentit.

Segons l'article 6.1 RGPD, "1.El tratamiento solo será lícito si se cumple al menos una de las siguientes condiciones: a) el interesado dio su consentimiento para el tratamiento de sus datos personales para uno o varios fines específicos; (...); c) el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una obligación legal aplicable al responsable del tratamiento; (...); e) el tratamiento es necesario para el cumplimiento de una misión realizada en interés público o en el ejercicio de poderes públicos conferidos al responsable del tratamiento; ...". La LAIA no defineix expressament obligacions legals, ni missions ni poders públics que legitimin la divulgació de dades personals; davant d'aquest buit normatiu, és procedent aplicar supletòriament les previsions de l'LTAIPBG, atès que allò sol·licitat, a més de ser informació ambiental, també és informació pública.

El règim jurídic de protecció i d'accés a les dades personals que formin part de procediments d'accés a la informació pública és regulat pels articles 23 i 24 LTAIPBG i distingeix entre tres nivells substancialment diferents de protecció.

En primer lloc, l'article 23 LTAIPBG regula la protecció de les dades personals especialment protegides: "Les sol·licituds d'accés a la informació pública han d'ésser denegades si la informació que es vol obtenir conté dades personals especialment protegides, com ara les relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, llevat que l'afectat hi consenti expressament per mitjà d'un escrit que ha d'acompanyar la sol·licitud". Per tant, les dades de persones físiques (perquè la legislació de protecció de dades personals únicament les protegeix a elles) relatives

a la comissió d'infraccions que hi hagi a la informació sol·licitada no poden ser divulgades, llevat del cas que s'hagi imposat la sanció de publicitat de la infracció.

No és probable, tanmateix, que els expedients sol·licitats hagin estat oberts a persones físiques, perquè el normal és que la responsabilitat correspongui a l'empresa titular de l'activitat contaminadora. Nogensmenys, si l'ACA considera que en algun dels casos afectats per la sol·licitud s'ha atribuït responsabilitat sancionadora a una persona física, aquesta informació ha de ser protegida i no es pot lliurar a la persona reclamant, a no ser que s'hagi imposat la sanció de publicitat de la infracció. En la mesura en què sigui possible, i atès allò previst pels articles 14 LAIA i 25 LTAIPBG sobre l'accés parcial, aquesta protecció ha de consistir en la dissociació de la identitat de la persona física a qui s'atribueix la responsabilitat de la infracció comesa, assegurant que la seva identitat no pugui ser coneguda, ni directament, ni indirectament, de manera que es pugui facilitar la resta d'informació a la persona reclamant.

En segon lloc, l'article 24.1 LTAIPBG estableix una mena de principi general de prevalença del dret d'accés a la informació pública, en relació amb la protecció de les dades personals merament identificatives relacionades amb l'organització i el funcionament de l'Administració: "S'ha de donar accés a la informació pública si es tracta d'informació directament relacionada amb l'organització, el funcionament o l'activitat pública de l'Administració que contingui dades personals merament identificatives llevat que, excepcionalment, en el cas concret hagi de prevaler la protecció de dades personals o altres drets constitucionalment protegits". L'article 70 del Decret 8/2021 preveu el següent: "Als efectes del que preveu l'article 24.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, són dades personals merament identificatives les consistents en el nom i cognoms, el càrrec o lloc ocupat, cos i escala, les funcions desenvolupades i el telèfon i les adreces, postal i electrònica, de contacte professional, referides al personal al servei de les administracions públiques, alts càrrecs i personal directiu del sector públic de les administracions públiques (...) En el cas de membres de les forces i cossos de seguretat o d'altres col·lectius que per motius de seguretat requereixin una protecció especial, la seva identificació amb noms i cognoms ha de ser substituïda per la publicació d'un codi o número identificatiu professional". Per tant, res impedeix l'accés de la persona reclamant a les dades merament identificatives (nom i cognoms, càrrec o lloc de treball i dades de contacte professional) de les persones al servei de l'Administració que constin a la informació sol·licitada.

Finalment, segons l'article 24.2 LTAIPBG, "si es tracta d'altra informació que conté dades personals no incloses a l'article 23, es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades. Per a dur a terme aquesta ponderació s'ha de tenir en compte, entre altres, les circumstàncies

següents: a) El temps transcorregut. b) La finalitat de l'accés, especialment si té una finalitat històrica, estadística o científica, i les garanties que s'ofereixin. c) El fet que es tracti de dades relatives a menors d'edat. d) El fet que pugui afectar la seguretat de les persones". Si es tracta, doncs, de dades personals "ordinàries", és a dir, que ni són especialment protegides, ni merament identificatives relatives a l'organització i el funcionament de l'Administració, l'LTAIPBG autoritza a divulgar-les, naturalment sense necessitat d'autorització de les persones que en són titulars, en funció del que resulti de la ponderació entre els interessos en joc. Tres dels factors que cal tenir necessàriament en compte en la ponderació (no és previsible que concorrin dades de menors d'edat a la informació sol·licitada) en aquest cas juguen més a favor que en contra de l'accés sol·licitat: el temps transcorregut juga a favor de l'accés en el cas de la documentació més antiga, que pot ser considerable tenint en compte que es demanen dades per a des del 1975; la finalitat de l'accés, per les raons que exposen els paràgrafs següents; i l'afectació de la seguretat, perquè la divulgació d'informació sobre contaminació de les aigües segurament ajudarà a conèixer i, per tant, a prevenir futurs casos d'aquesta mena d'atacs contra la seguretat ambiental.

És rellevant tenir en compte que la finalitat de l'accés és una recerca periodística, a cura d'un professional de la informació. D'entrada, aquest fet reforça el dret d'accés a la informació de la persona reclamant, perquè suma al dret d'accés a la informació pública de l'LTAIPBG (i al d'accés a la informació ambiental de la LAIA) el dret a elaborar i difondre informació que garanteix l'article 20 de la Constitució. A més, l'article 85 RGPD afebleix la protecció de les dades personals quan hi volen accedir, entre altres, periodistes en el exercici de les seves funcions professionals: "*1. Los Estados miembros conciliarán por ley el derecho a la protección de los datos personales en virtud del presente Reglamento con el derecho a la libertad de expresión y de información, incluido el tratamiento con fines periodísticos y fines de expresión académica, artística o literaria. 2. Para el tratamiento realizado con fines periodísticos o con fines de expresión académica, artística o literaria, los Estados miembros establecerán exenciones o excepciones de lo dispuesto en los capítulos II (principios), III (derechos del interesado), IV (responsable y encargado del tratamiento), V (transferencia de datos personales a terceros países u organizaciones internacionales), VI (autoridades de control independientes), VII (cooperación y coherencia) y IX (disposiciones relativas a situaciones específicas de tratamiento de datos), si son necesarias para conciliar el derecho a la protección de los datos personales con la libertad de expresión e información*". És cert que ni l'RGPD, ni la legislació interna espanyola o catalana, estableixen mesures concretes per reforçar el dret dels professionals de la informació a dades personals, però estar clar que cal valorar l'article 85 RGPD com un factor de ponderació favorable a l'accés dels periodistes a les dades personals ordinàries que formen part d'informació pública.

Les al·legacions d'IQ invoquen la jurisprudència de l'STS 454/2021, de 25 de març, que posa en relleu el caràcter universal del dret d'accés a la informació pública i, en conseqüència, considera que la legislació de transparència i accés a la informació pública no requereix que els límits a aquest dret hagin de ser objecte d'una interpretació més estricta per raó que la persona sol·licitant sigui periodista i demani la informació en exercici del dret de la informació.

Nogensmenys, cal tenir en compte que la jurisprudència és essencialment casuística, i que el seu valor com a precedent més o menys vinculant depèn en gran part de la identitat dels casos. I el cas objecte d'aquesta Reclamació és substancialment diferent del de l'STS referida, que valora l'abast del límit de la seguretat pública aplicat a la protecció d'infraestructures estratègiques, matèria la regulació de la qual no conté previsions favorables a tenir en compte la recerca i el periodisme com a factors que poden reforçar el dret d'accés a dades personals, que és precisament el límit aplicat a aquest cas. En conseqüència, és procedent descartar les al·legacions d'IQ que s'oposen a atribuir un vigor especial al dret d'accés de la persona reclamant a la informació sol·licitada, a causa de la seva condició de periodista.

Per una altra banda, l'apartat c de l'article 5.1 RGPD estableix el principi de minimització de dades, que en principi juga en contra de l'accés sol·licitat a informació pública que conté dades personals: *"Los datos personales serán: (...) c) Adecuados, pertinentes y limitados a lo necesario en relación con los fines para los que son tratados"*. L'aplicació del principi de minimització de dades obliga a restringir l'accés sol·licitat a dades personals a les que siguin estrictament necessàries per atendre les finalitats en atenció a les quals es demanen. I segurament les dades "ordinàries" de persones físiques que hi pugui haver en els expedients sol·licitats no són, per sí mateixes, estrictament necessàries per atendre les finalitats de la sol·licitud d'informació pública, que és la de conèixer la contaminació de les aigües. Ara bé: si l'ocultació de les dades personals és causa d'inadmissió de la sol·licitud, perquè requereix una tasca complexa d'execució, o porta a què la sol·licitud d'informació ambiental sigui irraonable, perquè requereix una tasca inassumible, llavors l'accessibilitat a les dades personals contingudes a la informació sol·licitada esdevé estrictament necessària (malgrat que sigui indirectament) per atendre les finalitats de la sol·licitud, és a dir, per conèixer els expedients relatius a la contaminació de les aigües.

No és el mateix que una persona professional del periodisme o de la recerca accedeixi a dades protegides, que aquestes mateixes dades siguin divulgades amb caràcter general. Periodistes o recercadors necessiten professionalment accedir a molta més informació que la que difonen, i necessiten fer-ho precisament per elaborar les seves aportacions al coneixement o al debat públic, aportacions que no tenen perquè reproduir dades protegides en les que es fonamenten. Aquesta circumstància permet decantar definitivament la ponderació dels interessos en joc favorablement al dret d'accés a la informació pública sol·licitada, conciliant-lo al mateix temps

amb els drets de les persones físiques afectades, objectiu que passa per acompanyar la declaració del dret amb mesures concretes tendents a garantir que les dades de persones físiques a les que, eventualment, accedeixi el periodista sol·licitant quan examini la informació dels expedients no seran objecte de divulgació a més persones. Aquestes mesures, a més, fan innecessari el trasllat previ de la sol·licitud a les persones físiques que constin a la informació sol·licitada, perquè l'eventualitat de què el periodista sol·licitant conegui les seves dades personals (que no són especialment protegides), sense divulgació ulterior d'elles, pròpiament no les perjudica. Amb aquesta finalitat, es recorda a la persona reclamant que no pot divulgar les dades de persones físiques que conegui amb motiu de l'accés a la informació pública emparat per aquesta Resolució i s'insta a l'ACA perquè adopti les mesures proporcionades i justificades amb la mateixa finalitat, com ara limitar l'accés a consulta sense reproducció de la documentació o/i condicionar-lo a la signatura d'un compromís de no divulgació de les dades personals a les que pugui accedir al sí dels expedients sol·licitats.

5. Seguretat pública

L'empresa ER s'oposa a la divulgació de la informació ambiental sol·licitada que pugui estar afectada pels límits al dret d'accés a la informació pública establerts per l'article 21 LTAIPBG i un dels que posa a títol d'exemple és el de la seguretat pública.

Segons l'article 13.2 LAIA, "les sol·licituds d'informació ambiental es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament qualsevol dels extrems que s'enumeren a continuació: (...) a la seguretat pública". Aquesta mateixa excepció al dret d'accés a la informació ambiental és considerada un límit al dret d'accés a la informació pública per l'article 21.1.a LTAIPBG. En relació amb l'aplicació d'aquesta restricció, cal tenir en compte que l'article 13.4 LAIA estableix que "els motius de denegació esmentats en aquest article s'han d'interpretar de manera restrictiva. Per això, es ponderarà en cada cas concret l'interès públic atès amb la divulgació d'una informació amb l'interès atès amb la denegació"; i que l'article 20.3 LTAIPBG disposa que "per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació"; aquests requeriments fets per les lleis citades a l'Administració, també valen per valorar les al·legacions formulades per part de qui invoca qualsevol de les excepcions o límits legals per oposar-se al dret d'accés a la informació ambiental i pública: no és suficient citar genèricament l'excepció o el límit legal invocat, sinó que, per poder prendre en consideració l'eventualitat de la seva concurrència i dels seus efectes, cal ponderar-lo amb el dret d'accés i justificar i raonar els motius i les causes de la seva aplicació al cas concret.

L'al·legació que fa ER a la seguretat pública es limita a fer la seva invocació genèrica, no aporta cap indici de la seva concurrència, no justifica els motius pels quals la seguretat pública resultaria afectada per l'accés sol·licitat, ni les causes per les quals és afectat, ni pondera mínimament la seva aplicació en relació amb el dret d'accés a la informació ambiental i a la informació pública. Per tant, no es pot prendre en consideració la seva concurrència i, menys encara, la seva aplicació.

6. Investigació i sanció d'infraccions

Les al·legacions d'IQ invoquen el límit de l'article 21.1.b LTAIPBG, segons el qual "el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a (...) la investigació o la sanció de les infraccions penals, administratives o disciplinàries". En aplicació d'aquest límit, l'empresa al·legant considera que no seria procedent donar accés a expedients sancionadors que l'afecten que no siguin finalitzats i amb resolució ferma, ja que d'altra manera resultaria afectat el seu dret de defensa.

Aquesta al·legació ha de ser refusada perquè el límit invocat no està contemplat per la LAIA com una excepció al dret d'accés a la informació pública. A més a més, l'al·legació en cap moment posa de manifest els motius concrets pels quals la divulgació d'un expedient sancionador obert o mancat de fermesa afectaria el dret de defensa de l'empresa al·legant. No hi ha en la invocació d'aquest límit cap indici de "raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació", com requereix l'article 20.3 LTAIPBG.

7. Interessos econòmics i comercials

L'empresa EU afirma que s'oposa a l'accés sol·licitat perquè pot danyar la seva imatge corporativa, sense més precisions. L'empresa CE afirma que la divulgació de la informació sol·licitada afectaria "a los intereses económicos y comerciales de mi representada (art. 14.1.h) Ley 19/2013) Teniendo en cuenta que la información cuyo acceso se solicita, contiene datos cuya divulgación puede afectar a los intereses económicos y comerciales de mi representada, frente a sus competidores y proveedores, y otros agentes que operan en el mercado, que obtendrían una ventaja injusta y totalmente proscrita por las normas reguladoras de la competencia, nos oponemos a su acceso". Les al·legacions d'IQ argumenten en termes molt generals que la divulgació de la informació sol·licitada causaria un dany reputacional a l'empresa i invoquen precedents de resolucions de la GAIP i la Directiva 216/343, en relació amb el dret de defensa en el procés penal.

L'article 13.2 LAIA preveu que "les sol·licituds d'informació ambiental es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament qualsevol dels extrems que s'enumeren a continuació: d) A la confidencialitat de dades de caràcter comercial i industrial, quan aquesta confidencialitat estigui prevista en una norma amb rang de llei o en la normativa comunitària, a fi de protegir interessos econòmics legítims, inclòs l'interès públic de mantenir la confidencialitat estadística i el secret fiscal". És a dir: els interessos econòmics i comercials poden ser excepcions legals al dret d'accés a la informació ambiental, però sempre que una norma amb rang de llei hagi previst expressament la seva confidencialitat, i no sembla que aquest sigui el cas, perquè cap de les al·legacions citades invoquen cap norma amb rang de llei que declari la confidencialitat dels interessos econòmics o comercials eventualment afectats.

En conseqüència, és procedent descartar que la invocació feta per les al·legacions citades als interessos econòmics i comercials compleixi els requisits de l'article 13.2.d LAIA per poder constituir una excepció al dret d'accés a la informació ambiental.

Tampoc sembla que aquestes al·legacions puguin justificar la limitació del dret d'accés a la informació pública. Tot i que l'LTAIPBG no inclou el límit al dret d'accés a la informació pública de la protecció dels interessos econòmics i comercials, aquest límit està clarament recollit a l'article 14.1.h LTAIPBGE, que és una llei bàsica, els límits establerts per la qual s'apliquen a les Administracions catalanes, especialment si protegeixen drets de terceres persones, com és el cas. Aquest precepte estableix el següent: "1. El dret d'accés es pot limitar quan accedir a la informació suposi un perjudici per a: (...) h) Els interessos econòmics i comercials". Si l'accés sol·licitat ha de causar perjudicis econòmics o comercials a alguna empresa, també es podria limitar aplicant l'article 21.1.f LTAIPBG, segons el qual "el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a: (...) f) La intimitat i els altres drets privats legítims". Certament, doncs, els drets econòmics i comercials són un possible límit legal per a l'accés a la informació pública.

El cas és, però, que les al·legacions citades, que són les úniques que invoquen la concurrència d'aquest límit, no l'acrediten, ja que ni es concreten les dades la divulgació de les quals pot causar perjudicis a aquests interessos, ni els motius en atenció als quals es produiria el perjudici al·legat que, a més, no s'esmenta com a cert o segur, sinó merament com a potencial. S'incompleixen, per tant, clarament els criteris establerts per l'article 20 LTAIPBG, citats al fonament jurídic anterior. Per tant, s'està lluny d'acreditar la concurrència del límit. Però encara que s'acredités, és qüestionable que hagi de prevaldre sobre el dret d'accés de la persona reclamant, que és reforçat pel dret a la informació i per l'interès públic evident en el coneixement d'una informació que afecta un valor social tan rellevant com és la protecció del

medi ambient, mentre que l'eventual caràcter negatiu per a la reputació de l'empresa que podria causar la divulgació de la informació sol·licitada en certa manera és provocat per la mala praxi d'ella mateixa. A la vista d'aquestes consideracions, cal concloure que el límit invocat dels interessos econòmics i comercials és qüestionable que concorri en la divulgació de la informació sol·licitada i, si hi concorre, no ha de prevaldre damunt del dret d'accés a aquesta informació.

8. Drets de propietat intel·lectual i industrial

L'empresa ER s'oposa a la divulgació de la informació sol·licitada que pugui estar afectada pels límits al dret d'accés a la informació pública establerts per l'article 21 LTAIPBG i un dels que posa a títol d'exemple és el de la protecció dels drets de propietat intel·lectual i industrial. Així mateix, l'empresa CE afirma que la informació sol·licitada "*contiene eventualmente datos técnicos sobre las instalaciones industriales y procesos propios de mi representada, cuya divulgación supone la vulneración del secreto profesional y de los derechos de propiedad intelectual e industrial de la misma*".

L'article 13.2.e LAIA estableix que "les sol·licituds d'informació ambiental es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament qualsevol dels extrems que s'enumeren a continuació: (...) e) Als drets de propietat intel·lectual i industrial. Se n'exceptuen els supòsits en què el titular hagi consentit en la divulgació". Per la seva banda, segons l'article 21.1.g LTAIPBGE, "el dret d'accés a la informació pública pot ésser denegat o restringit si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici per a: (...) g) El secret professional i els drets de propietat intel·lectual i industrial".

De la mateixa manera que passa en relació amb els límits valorats als dos fonaments jurídics anteriors, aquestes al·legacions invocant el secret professional i els drets de la propietat intel·lectual i industrial són excessivament genèriques i en cap moment ni tan sols intenten acreditar la concurrència del límit. L'al·legació d'ER es limita a citar la protecció dels drets de la propietat intel·lectual i industrial a títol d'exemple, sense major precisions; i la de CE ni tan sols afirma que la informació sol·licitada contingui dades susceptibles d'afectar aquests drets, ja que es limita a dir que les conté "eventualment". A més, la mera divulgació d'informació subjecta als drets de propietat intel·lectual o industrial, si no va seguida d'aprofitament il·legítim o d'altres pràctiques contràries a l'ordenament jurídic, no té perquè perjudicar els seus titulars. I menys encara s'acredita que la documentació sol·licitada pugui contenir secrets industrials. Ateses aquestes consideracions, cal concloure que no s'ha acreditat en absolut la concurrència de la protecció dels drets de propietat intel·lectual i industrial i del secret professional com a possible justificació per denegar la informació sol·licitada.

9. La confidencialitat establerta per la Llei 9/2014

Les al·legacions d'IQ invoquen l'article 8.8 de la Llei 9/2014, de seguretat industrial, segons el qual "les dades contingudes en el Registre (d'agents de la seguretat industrial de Catalunya) són públiques, llevat de les de caràcter personal, que tenen la protecció establerta per la Llei orgànica 15/1999, del 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal. De les dades que constin en el Registre relatives a l'activitat inspectora i sancionadora, només es poden difondre les relatives a sancions fermes imposades a agents de la seguretat industrial mentre duri l'execució de la sanció. El departament competent en matèria de seguretat industrial ha de difondre la llista actualitzada dels organismes de control que presten serveis a Catalunya i els àmbits reglamentaris sobre els quals actua cada organisme per a informar els usuaris dels serveis". Les al·legacions d'IQ es fan ressò de l'aplicació d'aquest límit per part de dues resolucions de la GAIP, en relació amb sol·licituds d'accés a la informació pública en matèria de seguretat industrial.

Segons l'article 13.2 de la LAIA, "les sol·licituds d'informació ambiental es poden denegar si la revelació de la informació sol·licitada pot afectar negativament qualsevol dels extrems que s'enumeren a continuació: a) A la confidencialitat dels procediments de les autoritats públiques, quan aquesta confidencialitat estigui prevista en una norma amb rang de llei. (...) d) A la confidencialitat de dades de caràcter comercial i industrial, quan aquesta confidencialitat estigui prevista en una norma amb rang de llei o en la normativa comunitària, a fi de protegir interessos econòmics legítims, inclòs l'interès públic de mantenir la confidencialitat estadística i el secret fiscal". En aquest context, l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial vindria a aportar la previsió legal de supòsits de confidencialitat als quals es remet l'article 13.2 LAIA.

Però la confidencialitat prevista per l'article 8.8 de la Llei de seguretat industrial és per a les dades contingudes al Registre d'agents de la seguretat industrial, i la sol·licitud d'informació de la que deriva la Reclamació no demana dades d'aquest Registre, sinó d'expedients de contaminació de les aigües que estiguin en poder de l'ACA, que no és l'Administració responsable en la gestió del Registre citat. Per tant, cal refusar aquesta al·legació, perquè no afecta l'àmbit material de la Reclamació.

10. Trasllat a les terceres persones afectades i els seus efectes

La Reclamació ha estat sotmesa a consulta de les 17 empreses afectades vigents identificades per l'ACA, de les quals únicament cinc han formulat al·legacions. Els límits invocats per elles han estat valorats als fonaments jurídics anteriors. Es pot deduir fàcilment de les al·legacions formulades que s'oposen, directament o indirecta, a la divulgació de la informació sol·licitada.

Tot i que la LAIA no ho requereix expressament, als efectes de la seguretat jurídica i del respecte degut als drets de les terceres persones afectades per la Reclamació, és procedent aplicar supletòriament allò previst per l'article 34.3 LTAIPBG, segons el qual "si la resolució és estimatòria de la sol·licitud i hi ha hagut oposició de tercers, l'accés a la informació només es pot fer efectiu una vegada ha transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu".

11. Inviabilitat de la mediació

La persona reclamant ha demanat tramitar la Reclamació seguint en procediment de mediació regulat pels articles 42 LTAIPBG i 36 a 41 RGAIP. Tot i que la LAIA no contempla aquest procediment, forma part de la regulació de les reclamacions a la GAIP, que s'aplica supletòriament en el seu conjunt als procediments d'accés a la informació ambiental, degut a la manca de regulació per la LAIA d'una via de garantia específica, com s'ha argumentat al fonament jurídic 1.

Algunes de les al·legacions formulades s'oposen a la mediació, i una d'elles fins i tot demana explícitament que la Reclamació finalitzi amb una resolució del Ple de la GAIP. Aquestes manifestacions fan que sigui inviable la mediació sol·licitada per la persona reclamant, perquè l'article 42.5 LTAIPBG requereix que "l'acord fruit de la mediació ha d'ésser aprovat pel reclamant, per l'Administració afectada i, si escau, pels tercers que hagin comparegut en el procediment. Aquest acord posa fi al procediment i en cap cas no pot ésser contrari a l'ordenament jurídic". En conseqüència, el mediador ha posat de manifest aquesta circumstància a les parts i les ha comunicat que, davant de la inviabilitat del procediment de mediació, degut a la negativa de les empreses afectades que participen en aquest procés de reclamació a prendre part en els eventuais acords, el procediment de mediació demanat per la persona reclamant serà substituït pel procediment ordinari de resolució de la Reclamació pel Ple de la Comissió.

12. Dret i accés a la informació sol·licitada

A la vista de què els fonaments jurídics anteriors descarten o bé la concurrència de les causes de denegació de la informació invocades, o bé la seva prevalença damunt del dret d'accés a la informació ambiental sol·licitada, és procedent declarar el dret de la persona reclamant a consultar els expedients on consta la contaminació de l'aigua (marítima, rius, llacs, subterrània, etc.) per part de les indústries químiques dels polígons petroquímics del Camp de Tarragona

des de l'any 1975 i fins a l'actualitat, d'acord amb les consideracions fetes als fonaments jurídics anteriors.

La consulta s'ha de fer amb l'avertiment previ a la persona reclamant i, si s'escau, amb el seu compromís de no divulgar les dades personals que constin a la informació consultada. En tot cas, s'exclouen de la consulta les dades que identifiquen o permeten identificar les persones físiques a qui s'atribueix la responsabilitat de les infraccions (sens perjudici de la necessitat de permetre consultar la resta dels expedients sol·licitats), tot i que sí que es pot donar accés a la identitat del subjecte infractor persona física quan s'hagi imposat una sanció de publicació per infracció molt greu.

La consulta sol·licitada s'ha de poder dur a terme de manera esglaonada i durant un període de temps proporcionalment llarg al volum de la informació sol·licitada; a aquests efectes, l'ACA i la persona reclamant han d'acordar el ritme i l'ordre de prioritats de la consulta, tot sotmetent a la GAIP els eventuais desacords, a fi de què la Comissió decideixi allò procedent en fase d'execució de la Resolució. En aquestes circumstàncies, és procedent indicar el termini per iniciar el procés d'accés efectiu a la informació sol·licitada i deixar oberta la seva finalització en el temps.

13. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

14. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 25 de novembre de 2021, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 790/2021, declarar l'admissibilitat de la sol·licitud d'informació pública indicada a l'antecedent 2 i declarar el dret de la persona reclamant a consultar els expedients on consta la contaminació de l'aigua (marítima, rius, llacs, subterrània, etc.) per part de les indústries químiques dels polígons petroquímics del Camp de Tarragona des de l'any 1975 i fins a l'actualitat, d'acord amb les consideracions fetes als fonaments jurídics anteriors, i sens perjudici d'allò que estableix l'apartat següent.
2. Desestimar parcialment la Reclamació 790/2021 i denegar la consulta de les dades que permeten identificar les persones físiques a qui s'atribueixi la responsabilitat d'infraccions en matèria de contaminació de les aigües, si s'escau, llevat que s'hagi imposat una sanció per infracció molt greu, que porti aparellada la seva publicació.
3. Anul·lar la resolució de l'ACA de 4 d'octubre de 2021, indicada per l'antecedent 7.
4. Recordar a la persona reclamant que, d'acord amb les consideracions fetes pel fonament jurídic 4, no pot divulgar les dades personals que constin a la informació pública consultada.
5. Requerir a l'ACA perquè acordi amb la persona reclamant, dins del termini màxim de quinze dies, el ritme i les prioritats per fer efectiva la consulta de la informació sol·licitada, amb el ben entès que el procés de consulta resta obert en el temps. La consulta s'ha de fer amb l'avertiment previ a la persona reclamant i, si s'escau, amb el seu compromís explícit de no divulgar les dades personals que constin a la informació consultada. En cas de desacord, qualsevol de les parts ho pot plantejar a la GAIP, que decidirà en la fase de compliment de la Resolució.
6. Declarar que l'accés efectiu a la informació relativa a les cinc empreses que han formulat al·legacions es demora a què hagi transcorregut el termini de dos mesos per poder impugnar-la en via contenciosa administrativa, sense que s'hagi impugnat i sense que s'hagi demanat, i acceptat pel Tribunal, una mesura cautelar de suspensió.

7. Requerir a l'ACA a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
8. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
9. Notificar la Resolució a les parts i a les empreses que han comparegut al procediment.
10. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 790/2021 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adrexi la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.